

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

XIII. De Synodo Calchedonensi, & damnatione Dioscori.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

læsibilis nouitatis reum , dignum mortis debitum suscepisse ; & ideo omnis pax & concordia in ecclesia regnaret , principe contentions sacro iudicio humanis rebus ablato. Illos vero qui depositi fuerant , indignos sacerdotio fuisse : & qui digni iudicati sunt , a Synodo esse susceptos. Hæc de Flauiano Theodosius Arcadii principis filius , nepos imperatoris Theodosii maioris , cuius temporibus omnia hæc scandala contigisse noscuntur.

De Synodo Calchedonensi , & de damnatione Dioscori.

C A P V T XIII.

SED eo defuncto , cum Marcianus imperii culmen fuisset adeptus , pro illa papæ & principum Romanorum petitione vniuersale Concilium in Nicæa congregari iussit : vbi occurrentibus sexcentis triginta episcopis , & eis sedentibus , legati papæ Leonis Marcianum petierunt , vt sui præsentiam præstaret Concilio : alioquin ipso absente , ipsi ad Concilium non occurrerent. Et ita iussit imperator Synodum transferri Calchedonam , vt de proximo ad Concilium veniens , eorum impleret petitionem. Formidabant autem aliqui episcoporum , ne ab Eutychnis tumultus a Constantinopoli de vicino nasceretur. Sed imperatore promittente , nullum audere tale aliquid pertentare , apud Calchedonam Synodus sedit. Igitur perspectis iis , quæ in secunda Synodo Ephesina gesta sunt coram sacro senatu , & Constantino & Beroniciano a secretis , & omni vniuersali Concilio , cum Paschasino & Lucentio episcopis , & Bonifacio presbytero , locum tenentibus Leonis papæ Romani , & Anatolio Constantinopolitano , præsentem Dioscoro & omnibus metropolitanis episcopis , vt quæreretur depositio & mors Flauiani , & depositio orthodoxorum episcoporum , qui pro fide depositi sunt.

Et prima quidem sessione , recitante Beroniciano gesta nefandi Concilii Ephesini secundi , in quibus continebantur de Eutyche Constantinopoli acta , lecta sunt etiam & gesta Synodi Ephesinæ primæ , in qua Nestorius a Cyrillo damnatus est , & gestis inserta : & omnibus rite discussis , clamantibus episcopis : Anathema Nestorio , anathema Eutychi , anathema qui diuidit , anathema qui

confundit: iniquitas Dioscori reſerata & manifeſtata eſt de Flauiani morte, & de epiſcoporum orthodoxorum de- poſitione. Et ita ſoluto primo conuentu, ſecundo ſecre- tario interloquentibus iudicibus, vt cum omnium epiſco- porum deliberatione fides tractaretur & confirmaretur, lectæ ſunt duæ epiſtolæ Cyrilli, quæ in Concilio Flauiani (ſicut diximus) geſtis Conſtantinopoli continentur. Le- ctus eſt & tomus papæ Leonis ad memoratum Flauia- num contra dogma Eutyſchis directus. Et dubitantibus Illyricianis & Palæſtinis epiſcopis ſanctis in aliquibus lo- cis eius, Theodoritus epiſcopus, & Aetius archidiaconus Conſtantinopolitanus, ex dictis & epiſtolis eius ſimilia Cyrillum ſcripſiſſe docuerunt. Et clamantibus Ægyptiis & Illyricianis epiſcopis: Omnes peccauimus, omnes ve- niam petimus: dilatio dierum quinque conceſſa eſt, vt cum omni deliberatione fides tractaretur & confirma- retur. Et ita ſecundo conuentu ſoluto, tertio quoque ſe- cretario libellos obtulit Euſebius Dorylæi epiſcopus ad- uerſus Dioscorum, & Synodo queſtus eſt de ſua & piæ memoria Flauiani de poſitione, & de conſenſu eiſdem Dioscori in dogma Eutyſchis, & vt vocaretur ab eis, & ab eo conuinceretur de his accuſationibus. Sed quaſi- tum eſt, ſi veniſſet Dioscorus, & inuentus non eſt. Ad quem directi ſunt epiſcopi Conſtantinus Boſtrenſis, & At- ticus Zelenſis, & Acacius Ariarathrenſis, & Himerius le- ctor & notarius, vt eum ſcripto conuenirent, vt ad Con- cilium occurreret. Quibus Dioscorus reſpondit: Cuius- modi ego. Si permittunt me deſcendere, dicant magiſtria- ni. Ego enim paratus ſum venire, ſed prohibeor. Hæc ſcri- pto mandauit Concilio Dioscorus. Sed adueniens adiu- tor magiſtri officiorum, dedit ei facultatem vt libere ad Concilium occurreret. Rurſusque ad eum directi ſunt Pergamius, Cecropius & Rufinus epiſcopi, vt ſcripto eum conuenirent, ne ad Concilium venire contemneret, ſed magis ſatisfaceret Concilio de his quæ ab Euſebio di- cebantur. At ille reſpondit eis: Iudicent de his iudices & ſeruatores, ego ægritudine grauatus, ad Concilium ve- nire non poſſum. Et tertio vocatus eſt ad Concilium per Francionem, Iulianum & Ioannem epiſcopos, cum Pal- ladio notario, vt verbis eius ſcriptis, intimarent Con-

cilio, quid Dioscorus remandaret: sed in hac tertia vocatione, inepta Dioscorus responsione venire differens, Concilium damnationis in eum protulit sententiam, quæ missa est pio imperatori, subscribentibus in ea episcopis. Depositus ab episcopatu Dioscorus septimo ordinationis suæ anno. Clericis vero Alexandrinis mandauit Concilium, iam eum non putare episcopum esse, sed omnino cognoscerent, eum de gradu suo esse deiectum.

Sed & aliquibus putantibus Dioscorum recuperare posse episcopatum, propositum est edictum, & omnibus manifestatum est, Dioscorum irrecuperabiliter honore fuisse abiectum. Quarto autem secretario interloquentibus iudicibus, simili sententiæ, qua Dioscorus iudicatus est, hos episcopos subiacere, Iuuenalem Hierosolymitanorum, Thalassium Cæsareæ Cappadociæ, Eusebium Ancyræ Galatiæ, Eustathium Beryti, & Basilium Seleuciæ Isauriæ, qui potestatem habuerunt, & principes fuerunt tunc Ephesini latrocinii, vt alieni ab episcopatu fierent. Et post hæc quinque dierum dilatione facta, vt vnusquisque episcopus quomodo crederet, scripto proferret, & vt eligeret Anatolius episcopus certos & idoneos ad tractandum episcopos, & deliberaretur regula fidei, & firmaretur. Firmata est autem fides Nicæni Concilii, & Constantinopolitani, & Ephesini primi, & epistola Leonis papæ, quæ & ab omnibus subscripta cognoscitur. Rursus interloquentibus iudicibus de Iuuenale & Thalassio, Eusebio, Basilio & Eustathio episcopis, quid Concilio videatur, acclamauit omne Concilium: Dioscorum Deus deposuit, homicidam Deus deposuit. Et intercedente pro eis Concilio quia consenserant in subscriptione supra memoratæ papæ Leonis epistolæ, & ne maius iterum nasceretur schisma, iussi sunt in Concilio permanere. Post hæc duodecim episcopi Ægyptii libellos obtulerunt fidei cum * illusione. Sed iudicante Concilio, vt Eutychem anathematizarent, & subscriberent tomo papæ Leonis, dixerunt illi, hoc non se facere posse, donec ordinaretur Alexandrinus episcopus, vt cum eius iussione sine suo periculo hoc impleant, & pro multitudine Ægyptiorum episcoporum solos se facere non posse. Et decretum est, vt datis ab eis fideiussoribus

sacramento præstito, expectarent ordinationem Alexandrini episcopi, & consentirent, & subscriberent ad omnia synodalia instituta. Hoc de archimandritis & monachis aliquibus similiter excusantibus, in Concilio ordinatum est, vt dilationem acciperent. Et ita quarto secretario peracto, quinta sessione hoc actum est, tractantibus cum episcopis & iudicibus, vt fides confirmaretur, & extractu Anatolii Constantinopolitani episcopi, & omnium episcoporum metropolitanorum, dictatum est fidei symbolum cum definitione, & ab omnibus confirmatum est. Et legente illud Aetio archidiacono, acclamatum est ab omni Synodo: Hæc patrum fides, hæc est fides Cyrilli & Leonis: multos annos imperatoribus. Et petiuerunt rursus acclamare, vt mox ab omnibus metropolitanis & toto Concilio sine dilatione subscriberetur. Sed intermissum est a iudicibus, vt primum principi legeretur.

Et cum hoc fieret, soluta est Synodus. Sexto autem secretario adueniens Marcianus imperator ad Concilium cum iudicibus & sacro senatu, allocutionis verba fecit in Concilio, & inter alia dixit, se ad confirmandam fidem, non ad potentiam ostendendam, exemplo Constantini, Synodum intrasse. Vnde abiecta omni prauitate & auaritia, quorumdam amputatis erroribus, in perpetuum, quæ a vobis ordinata fuerint, referentur. Et recitata fidei definitione, confirmata est ab omni Concilio sine aliqua dubitatione, & ab omnibus subscripta est. Septimo quoque secretario tres actæ sunt causæ, propter quod tres eius computantur actiones. Prima est, qua firmata sunt quæ conuenerunt inter Maximum Antiochenum & Iuuenalem Hierosolymitanum episcopos, vt duæ Phœnices & Arabia dependerent sedi Antiochenæ, Hierosolymitanæ vero tres Palæstinæ prouinciæ. Alia quoque celebrata est actio, in qua Theodoritus episcopus Cyri, quem Dioscorus expulerat, orthodoxus iudicatus est, & dignus sede sua. Tertia vero actio est, vbi causâ Iba Edesseni episcopi, qui similiter fuit per violentiam Dioscori ab episcopatu depositus, legitur esse discussa, in alterum diem finali dilata sententia. Octauo autem secretario, decima actione, eadem causâ finita est, vbi & *relata sunt gesta apud Photium & Eustathium atque Vranium

in Tyro ac Beryto celebrata, in quibus continentur & illa, quæ apud Theodosium imperatorem super eius fuerant negotio acta.

Sed & gesta apud Domnum episcopum Antiochiæ prius habita, nec non & ipsius Ibas epistola ad Marim Perfam scripta, in eadem actione decima orthodoxa pronuntiata monstratur. Ex eius tenore dignus iudicatus est Ibas episcopatum suamque ecclesiam recipere. In qua actione id etiam inuenitur decretum, vt quod sub Dioscoro in Epheso congregatum est, nec vocaretur Concilium, atque vt peteretur ab imperatore, vt hoc ipse lege sanciret. Nono quoque secretario acta est actio, vbi Basilianus, qui ad ciuitatem * Euazensium episcopus ordinatus est, & ecclesiæ incubuerat Ephesinæ; & Stephanus, qui & ipse male ordinatus, prædictum Basilianum de Epheso expulerat; iudicati sunt ambo remouendi, & vt alius ipsi ecclesiæ ordinaretur. Sed quia fuit aliquorum diuersa sententia, causæ terminus in sequentem dilatus est actionem. Decimo ergo secretario eadem causa finita est, & omnium concordia sententia vterque iudicatus est amouendus. Alia vero causa est, Eunomii Nicomediensis atque Anastasii Nicæni altercationem continens, super ciuitatem Basilinopolim, quis eorum illic ordinaret episcopum. Et interdictum est, ne hoc Nicænus aliquando præsumeret. Vndecimo secretario duæ actæ sunt actiones. Prima, in qua ecclesiæ Parensum redditus est Sauiianus episcopus, quem Dioscorus expulerat, & Athanasium fecerat illo restitui. Qui pro criminibus obiectis, cum sæpe deuocatus ad iudicium non occurreret, & episcopatum renuntiaret, a Domno Antiocheno fuerat ante damnatus.

Et alia, in qua post discessum iudicum & senatorum & legatorum apostolicæ sedis, regulæ constitutæ sunt ecclesiasticæ, & quædam priuilegia deputata Constantinopolitanæ ecclesiæ, vsurpante sibi hoc Anatolio eiusdem vrbs episcopo, occasione accepta ex Dioscori damnatione. Quod alia die cognoscentes legati papæ Leonis, (quæ est vltima & duodecima dies Concilii) petiuerunt vt rursus cum iudicibus ad Concilium conuenirent. Quibus requirentibus a Concilio, quid pridie fuerit ordina-

tum, lectis gestis cognouerunt, quid Anatolius consentiente Concilio egerat & obtinuerat. Quibus eius presumptioni contradicentibus, a iudicibus & episcopis omnibus illa contradictio suscepta non est. Et licet sedes apostolica nunc vsque contradicat, quod a Synodo firmatum est, imperatoris patrocinio permanet quodammodo.

Vide hinc
epistolam
S. Leonis I.
papæ.

*De exilio Dioscori, & ordinatione Proterii Alexandrini
episcopi.*

CAPVT XIV.

EXPLETO ergo magno & venerabili Calchedonenſi Concilio in duodecim ſecretariis & ſedecim actio- nibus, Dioscorus quidem exulare in Gangrena ciuitate præceptus eſt. Reuerſi ſunt autem Alexandriam qui cum eo venerant epiſcopi & clerici, Athanaſius Buſirios epiſcopus, & Neſtorius Phlagoneos, & Auxonius Sebennitenſis, & Macarius Chabaſenſis, qui confederant in Calchedona, & anathematizauerunt Eutychem & eius dogma, cum Dioscori damnatione, epiſtolæ papæ Leonis ſubſcribentes, vt cum omnium ciuium voluntate eligerent ordinandum epiſcopum, ſacris ob hoc literis præcedentibus ad Theodorum tunc auguſtalem. Collecti ſunt ergo nobiles ciuitatis, vt eum qui eſſet vita & ſermone pontificatu dignus, eligerent. Hoc enim & imperialibus ſanctionibus iubebatur. Cumque ſuper hoc multa dubitatio proceſſiſſet, volentibus ciuibus neminem penitus ordinare, ne adulteri viderentur, (Dioscoro quippe viuente) nouiſſime in Proterium vniuerſorum ſententia declinauit, vtique cui & Dioscorus commenda- uit eccleſiam, qui & eum archipreſbyterum fecerat. Ordinatus ergo Proterius, præſentibus ſupra memoratis epiſcopis, qui in Synodo (ſicut dictum eſt) ſubſcripſerant, inthronizatur.

De ordinatione Timothei Aeluri, & morte Proterii.

CAPVT XV.

INTHRONIZATO autem eo, diuiſio & diſceſſio populi orta eſt, eo quod viueret Dioscorus, & eſſet in exilio. Multa ergo pericula Proterius paſſus eſt, ita vt militari pro cuſtodia indigeret auxilio plurimo tempore ſui pon-